

Capitolul 1

Într-o dimineață însorită de sâmbătă a lunii aprilie, un microbuz roșu, pe care scria *Livrări speciale*, se deplasa pe Drumul Pițigoiului, dintr-un orașel pe care-l voi numi Orașul Nou. De fapt, nu e acesta numele lui adevărat, dar dacă citiți povestea până la capăt, veți înțelege cu siguranță de ce prefer să păstrez pentru mine adevăratul lui nume. La urma urmei, numele orașului n-are nimic a face cu povestea despre care va fi vorba aici. Întâmplările pe care am să vi le relatez ar putea avea loc oriunde pe lumea asta și chiar s-ar putea repeta cândva, în viitor, căci nimeni n-are habar încotro s-a evaporat

profesorul. E foarte probabil ca el să-și facă un nou atelier, chiar în clipa asta, în orașul tău; așa că, ia seama și fii cu luare-aminte, ca să-i poți desluși, la o adică, intențiile ascunse și să te strecorei, neatins, prin pânza de păianjen pe care o țese în jurul tău... Iată motivul pentru care vă povestesc această istorie...

Microbuzul se deplasează, așadar, de-a lungul Drumului Pițigoiului și se oprește în fața casei cu numărul 7; o casă mare și veche, de culoare galbenă, ca o budincă de vanilie, cu nostime obloane verzi și balcoane minuscule; microbuzul se oprește direct sub un castan falnic, aflat în dreptul intrării. Doi bărbați în salopete roșii coboară din mașină. Deschid ușa portbagajului și ridică împreună un pachet extrem de mare, pe care îl depun în fața porții cu numărul 7; apoi cercetează cu atenție plăcuța cu numele locatarilor.

În acest loc trebuie să întrerup pentru câteva clipe șirul povestirii pentru a-i prezenta pe locuitorii casei cu numărul 7, care joacă un rol important în această istorie.

La parter, în partea stângă, locuiesc domnul și doamna Sticlete. Sunt tineri și drăguți, și au o mașină

foarte mare (de teren), un câine tot foarte mare (un dog) și o fetiță pe nume Emma, mititică, dar deja extrem de frumușică. La această oră (e nouă dimineața), nu e nimeni acasă: doamna Sticlete este cu Emma și cu mașina cea mare la cumpărături, iar domnul Sticlete, cu câinele, face jogging.

La parter, în partea dreaptă, stă familia Răgaz; tocmai ia micul dejun. Domnul Răgaz, ca de obicei, stă cu nasul într-un ziar, în timp ce doamna Răgaz răsfoiește un catalog de publicitate. Fiul lor, David, mestecă ceva, cu ochii ațintiți la jocul de pe telefonul mobil. Are nouă ani și este în clasa a IV-a B de la școala Carol; dacă azi n-ar fi sâmbătă, sigur nu l-am găsi acasă. David este un băiat mai degrabă timid, dar isteț foc, după cum veți constata peste puțină vreme.

Deasupra familiei Răgaz locuiește domnul Vaberschi. Domnul Vaberschi nu are nici nevastă, nici copil și nici câine. În schimb, acest domn are o slujbă extrem de istovitoare, care-l face să dea rareori pe acasă. Mă simt dator să-l menționez aici doar de dragul unei prezentări complete a tabloului, dar vă imaginați că el nu va juca un rol deosebit în această carte.

Capitolul 9

– A funcționat? întrebă Clara, care-l aștepta pe David în fața porții școlii. Portbagajul bicicletei era ocupat de noul ei ghiozdan-rucsac.

– Și-ncă cum! răspunde David fericit, având încă în minte mutra lui Iustinian, roșu de furie, după escapada de la WC. Și pentru ca distracția să fie completă, când Iustinian s-a întors în clasă, David a aruncat iute și trei pastile pârțâitoare, făcându-i pe toți să nu se mai poată abține de râs; chicoteau până și cei doi aghiotanți, Denis și Adrian. Atunci a văzut David, pentru prima oară, poate, urme de îndoială pe fața lui Iustinian.

David îi povestește apoi Clarei tot ce s-a petrecut în dimineața aceea în curtea școlii.

– Pe bune?! strigă Clara, entuziasmată. Păi, atunci, ar trebui să le facem rost tuturor elevilor de această nemaipomenită centură; idioți ca Iustinian, Denis și Adrian n-ar mai avea nicio șansă!

– *Safety belts* pentru toată lumea! spune David. Perfect! Curios că profesorul nu s-a gândit el însuși la așa ceva. Ar putea să fie putred de bogat.

– Dacă nu le face cadou pe toate, îi răspunde Clara. Nu se prea pricepe la negustorie, după cât se pare.

– A doua dorință nu mai e gratuită, îi reamintește David.

– Are totuși alura unui tip cam distrat, nu ți se pare? Probabil că meșterește din plăcere toată ziua, de unul singur, vrând să-i ajute pe oameni. Nu cred că-i prea important pentru el să ajungă bogat.

– Nu știu ce să zic, pentru mine e cineva care-mi provoacă neliniște, spaimă...

Clara chicotește: asta vine de la ochelarii cu rame exagerat de groase și de la chestia aia monstruoasă de pe cap. Tu însuți, cu o asemenea costumație de teatru, ai fi considerat într-o dungă.

– Poate că doar se preface că e un inventator, gândește David cu glas tare, și în realitate este un spion!

– Care spionează, ce?

– Habar n-am.

– Prostii! Clara scutură din cap. Gândește-te ce multe lucruri ar putea el să realizeze cu aceste invenții! Dacă toți ar avea un ghiozdan ca al meu, nimeni n-ar mai pierde nimic. Iar dacă toți ar avea o centură ca a ta, nicio bicicletă n-ar mai fi furată și nimeni n-ar mai fi agreat. Un spion n-ar fi niciodată în stare să facă lucruri așa frumoase. Și, pe deasupra, fără bani. Sunt sigură că poate inventa și alte lucruri folosite. Ar trebui să-i trimitem pe toți prietenii noștri la el, să le dea și lor daruri.

– Nu uita că ne-a spus să nu vorbim cu nimeni despre cadourile noastre.

Clara rămâne pe gânduri. Hm, ai dreptate. Acum nu mai înțeleg eu nimic. De ce... oh! Și frânează brusc.

Fiind nevoit și el să pună frână, David cade aproape pe ghidon.

– Ia, uite-te! Clara îi arată un afiș mare dintr-o stație de autobuz. Era roșu și pe el stătea scris cu litere de-o șchioapă:

